

1

Rayford Steele fantaseerde over een vrouw die hij nog nooit had aangeraakt. Hij vloog op de automatische piloot met een volle Boeing 747 boven de Atlantische Oceaan. Om zes uur in de ochtend zou hij op vliegveld Heathrow landen. Hij dacht niet aan de hereniging met zijn familie.

Tijdens deze voorjaarsvakantie zou hij bij zijn vrouw en zijn twaalf jaar oude zoon zijn. Hun dochter, die op de universiteit zat, zou ook thuis komen. Maar op dit moment, terwijl zijn copiloot naast hem zat te soezen, haalde hij zich de glimlach van Hattie Durham voor de geest... en keek hij uit naar hun volgende ontmoeting.

Hattie was Rayfords eerste stewardess. Ongeveer een uur geleden had hij haar voor het laatst gezien.

Normaal gesproken verheugde Rayford zich erop om terug naar huis te gaan, terug naar zijn vrouw. Irene was knap en levendig genoeg, zelfs op veertigjarige leeftijd. Maar de laatste tijd had hij een afkeer gekregen van haar godsdienstigheid. Ze praatte nergens anders meer over.

Rayford Steele had niets tegen God. Zo nu en dan kon hij zelfs oprecht van een kerkdienst genieten. Maar sinds Irene zich had aangesloten bij een kleinere gemeente, en elke week in de weer was met Bijbelstudie, en elke zondag in de kerk zat, voelde Rayford zich onbehaaglijk. Ze had een kerk gekozen waarin mensen niet het voordeel van de twijfel kregen en ze je verder met rust lieten. Ze had hem geconfronteerd met de vraag wat God in zijn leven betekende.

‘Mij de sokken van m’n voeten zegenen,’ was het standaardantwoord geworden. Hij had geprobeerd het humoristisch te laten klinken. Maar de laatste tijd verzong hij steeds vaker een excuus om zondags niet mee naar de kerk te hoeven.

Rayford probeerde zichzelf wijs te maken dat zijn gedachten naar Hattie afdaalden omdat zijn vrouw een devote liefde had opgevat voor een goddelijke bruidegom. Maar hij wist dat de ware reden in zijn begeerte gelegen was.

En trouwens, Hattie Durham was gewoon een ongelooflijk mooie meid. Daar kon niemand wat van zeggen. Wat hij het fijnste aan haar vond, was dat ze hem zo graag aanraakte. In alle eerbaarheid, dat wel. Maar ze raakte gewoon even zijn arm aan als ze langskwam, of legde zachtjes een hand op zijn schouder als ze achter zijn cockpitstoel stond.

Niet alleen om die aanrakingen genoot Rayford van haar gezelschap. Aan haar gezichtsuitdrukking, aan haar gedrag, aan de blik in haar ogen kon hij zien dat ze hem op z'n minst bewonderde en respecteerde. Of haar belangstelling verder ging dan dat – daar kon hij alleen maar naar gissen. En dat deed hij dan ook.

Ze hadden afspraken gemaakt: uren met elkaar zitten kletsen, bij een drankje of onder het eten. Soms met collega's erbij, soms ook niet. Hij had haar nog met geen vinger aangeraakt. Maar zijn ogen hielden haar blik vast, en hij nam aan dat zijn glimlach de rest deed.

Misschien vandaag. Misschien vanochtend nog, als zijn copiloot tenminste niet wakker werd van haar afgesproken klopsignaal op de cabinedeur, zou hij zijn hand over de hare schuiven. Normaal een vriendelijk gebaar, maar hij hoopte dat ze het zou herkennen als een eerste stap. De eerste van zijn kant, in de richting van een verhouding.

Het zou ook echt de eerste zijn. Rayford was niet preuts, maar hij was Irene nooit ontrouw geweest. Al waren er genoeg kansen geweest. Lange tijd had hij zich schuldig gevoeld over een zoenpartij tijdens het kerstfeest van de vliegmaatschappij meer dan twaalf jaar geleden. Irene was toen thuisgebleven, negen maanden zwanger van hun nakomertje Ray Jr.

Hoewel hij onder invloed was geweest, had hij het gezonde verstand kunnen opbrengen om het feest vroegtijdig te verlaten. Natuurlijk had Irene gemerkt dat hij een beetje aangeschoten was, maar méér kon ze er niet van gedacht hebben – niet van haar onkreukbare piloot. Hij was de piloot die ooit – tijdens een sneeuwbuï op het vliegveld van O'Hare – twee martini's had gedronken en niet in de cockpit was geklommen nadat het weer was opgeklaard. Hij had zelfs aangeboden om uit eigen zak een nieuwe piloot te betalen. Maar zijn bazen bij Pan-Continental waren zo onder de indruk geweest, dat ze zijn zelfdiscipline en wijsheid aan de rest van het personeel ten voorbeeld hadden gesteld.

Over een paar uur zou Rayford als eerste een aarzelend palet pasteltinten van de tegenstribbelende dageraad boven het continent zien. Tot dat moment leek de duisternis aan de andere kant van de ramen kilometers dik. Zijn verdoofde of slapende passagiers hadden de gordijntjes neergelaten, en kussens en dekens over hun gezicht getrokken. Het toestel was nu donker, een snurkerige slaapkamer. Afgezien van een paar rondlopende stewardessen en een enkeling die aan een natuurlijke behoefte moest gehoorzamen.

De grote vraag in dit duistere uur vlak voor de dageraad was dus, of Rayford Steele zich zou wagen aan een opwindende verhouding met Hattie Durham. Hij onderdrukte een glimlach. Hield hij zichzelf voor de gek? Kon iemand van zijn reputatie ooit meer doen dan dromen van een beeldschone vrouw die vijftien jaar jonger was dan hij? Hij wist het niet meer zo zeker. Als Irene die nieuwe bevlieging maar niet had gekregen.

Zou het vanzelf weer overgaan? Die obsessie met het einde van de wereld, met de liefde van Jezus, met de verlossing van zielen? De laatste tijd las ze alles wat ze in handen kon krijgen over de Opname van de kerk. ‘Kun je je voorstellen, Rafe,’ zei ze in extase, ‘dat Jezus ons komt halen vóór we doodgaan?’

‘Tjonge, nou,’ zei hij over de rand van zijn ochtendkrant turend, ‘dan breekt m’n klomp.’

Ze vond het niet grappig. ‘Als je wist wat er met je zou gebeuren,’ zei ze, ‘zou je er niet zo lollig over doen.’

‘Maar ik wéét wat er met me gaat gebeuren!’ wierp hij tegen. ‘Ik zou doodgaan. Weg, finito. Maar jij zou natuurlijk regelrecht naar de hemel vliegen.’

Hij had haar niet willen kwetsen. Hij maakte alleen maar een grapje. Toen ze wegliep, stond hij op en ging achter haar aan. Hij draaide haar om en probeerde haar te kussen, maar ze deed afstandelijk. ‘Kom op, Irene,’ zei hij. ‘Iedereen slaat toch steil achterover als ze zien dat Jezus terugkomt voor alle goede mensen.’

Ze had zich met ogen vol tranen losgetrokken. ‘Ik heb het je zo vaak gezegd. De geredde mensen zijn geen goede mensen, alleen –’

‘Ze zijn vergeven, ja, ik weet het,’ zei hij. Hij voelde zich afgewezen en eenzaam, en dat in zijn eigen huiskamer. Hij liep terug naar zijn stoel en zijn krant. ‘Als jij je er lekker bij voelt, dan ben ik alleen maar blij dat jij je nergens druk over hoeft te maken.’

‘Ik geloof gewoon wat er in de Bijbel staat,’ antwoordde Irene.

Rayford haalde zijn schouders op. Hij had de neiging om te zeggen: ‘Moet je vooral doen,’ maar hij wilde een toch al moeilijke situatie niet nog moeilijker maken. Ergens was hij wel jaloers geweest op haar godsvertrouwen. Maar aan de andere kant schreef hij dat vertrouwen toe aan het feit dat zij nu eenmaal een meer emotioneel, intuïtief persoon was. Hij wilde het niet met zoveel woorden zeggen, maar hij was slimmer dan zij – intelligenter. Hij geloofde in regels, systemen, patronen, wetten. Dingen die je kon zien en voelen en horen en aanraken.

Het was mooi als God daar deel van uitmaakte.. Een hogere macht achter de natuurwetten, dat was prima. Het was best om erover te zingen en te bidden, en ons te verheugen om andere mensen goed te doen, en dan verder te gaan met ons dagelijks werk. Rayfords grootste angst was dat de religieuze fixatie van zijn vrouw niet zo snel zou overgaan, in tegenstelling tot haar Tupperware-periode en haar aerobics-manie. Hij zag al voor zich hoe ze van deur tot deur ging, om te vragen of ze een paar Bijbelverzen mocht voorlezen. Irene was een echte godsdienstmaniak geworden. En op de één of andere manier gaf hem dit de vrijheid om over Hattie Durham te dagdromen. Misschien zou hij iets zeggen, iets suggereren als hij samen met Hattie op Heathrow naar de rij taxi’s liep. Misschien al eerder. Zou hij er nu al over durven beginnen, uren vóór de landing?

In de eersteklas zat een schrijver aan een raampje, met een laptop op zijn schoot. Hij klapte hem dicht en besloot dat hij later verder zou gaan met zijn verslag. Cameron Williams was met zijn dertig jaar de jongste chef-redacteur uit de geschiedenis van het prestigieuze *Global Weekly*. Hij werd door alle oudere stafleden benijd; steeds stak hij hun met primeurs de loef af, steeds kreeg hij de mooiste verhalen van de wereld toebedeeld. Hij werd door vriend en vijand bij het tijdschrift Buck genoemd. Buck vond dat hij een bevoorrecht leven leidde, want hij was ooggetuige geweest van een aantal cruciale momenten in de geschiedenis. Een jaar en twee maanden geleden had hij een coverstory moeten schrijven voor het nieuwjaarsnummer. Hij was naar Israël gegaan om Chaim Rosenzweig te interviewen,

en had daar één van de meest bizarre gebeurtenissen uit zijn leven meegemaakt.

De bejaarde Rosenzweig was in de geschiedenis van *Global Weekly* de enige kandidaat voor de titel van *Nieuwsmaker van het Jaar* die unaniem verkozen was. De staf had zoals gewoonlijk een voor de hand liggende keuze vermeden, zoals de *Man van het Jaar* van *Time's Magazine* altijd voor de hand liggend was. Maar om Rosenzweig kon je niet heen. Cameron Williams was de stafvergadering ingegaan met de bereidheid om te vechten voor Rosenzweig en tegen de media-ster die zijn collega's ongetwijfeld naar voren zouden schuiven.

Maar hij was aangenaam verrast toen zijn eindredacteur, Steve Plank, de bijeenkomst begon met de woorden: 'Wil iemand nog één of andere ezel nomineren, dat wil zeggen iemand anders dan de winnaar van de Nobelprijs voor de scheikunde?' De oudere stafleden keken elkaar eens aan, schudden het hoofd en deden alsof ze hun papieren weer begonnen in te pakken. 'Schuif de stoelen maar aan, de vergadering is afgelopen,' zei Buck opgelucht. 'Het is niet dat ik ernaar zit te vissen, Steve, maar ik ken die man en hij vertrouwt me.'

'Niet zo snel, cowboy,' zei een rivaal en wendde zich tot Plank.

'Geeft Buck tegenwoordig zichzelf opdrachten?'

'Wie weet?' antwoordde Steve. 'Als ik dat toesta, wat wou je er dan aan doen?'

'Ik vind gewoon dat dit een technisch stuk is, een wetenschappelijk verhaal,' mompelde Bucks tegenstrever. 'Ik zou de wetenschapsredacteur er op zetten.'

'En de lezer in slaap sussen,' vulde Plank aan. 'Toe nou toch, je weet dat de schrijver van de glansverhalen hier aan tafel zit. En dit is net zo min een wetenschappelijk stuk als het eerste verhaal dat Buck over hem geschreven heeft. Dit moet zo verteld worden dat de lezer de man leert kennen en de betekenis van zijn prestaties begrijpt. Ik maak de opdracht vandaag nog in orde,' hernam de eindredacteur. 'Bedankt voor je bereidheid, Buck. Ik neem aan dat iedereen hiermee kan instemmen.' Er klonk een tevreden geroezemoes, maar hier en daar werd ook gemokt.

Het vertrouwen van zijn baas en de concurrentie van zijn collega's maakten Buck alleen maar vastbeslotener om zich bij elke klus te

overtreffen. In Israël verbleef hij op een militaire basis. Hij sprak met Rosenzweig in dezelfde kibboets aan de rand van Haifa waar hij hem een jaar eerder had geïnterviewd.

Rosenzweig zelf was natuurlijk een fascinerende man, maar zijn ontdekking, of uitvinding – niemand wist precies hoe je het moest noemen – was de echte ‘nieuwsmaker van het jaar’ was. De bescheiden man noemde zichzelf een botanicus. Maar in feite was hij een technisch ingenieur, die een synthetische kunstmest had ontwikkeld waardoor de woestijn van Israël was gaan bloeien als een bloementuin.

‘Irrigeren konden we al tientallen jaren,’ zei de oude heer. ‘Maar daarmee werd het zand alleen maar natgemaakt. Als je mijn formule aan het water toevoegt, wordt het zand vruchtbaar gemaakt.’

Buck was geen wetenschapper, maar hij wist er genoeg van af om het hoofd te schudden toen Rosenzweig dit vertelde. Door zijn uitvinding begon Israël in rap tempo uit te groeien tot de welvarendste natie ter wereld. En zelfs sneller groeiend dan de omliggende oliestaten in de regio. Op elke centimeter land groeiden bloemen en granen, waaronder variëteiten die voorheen ondenkbaar waren geweest in Israël. Het Heilige Land werd een exportgigant, benijd in de hele wereld, met vrijwel volledige werkgelegenheid. Iedereen ging het voor de wind.

De welvaart die het gevolg was van de wonderformule veranderde de loop van de geschiedenis van Israël. Badend in het geld en de middelen slaagde het land erin vrede te sluiten met zijn burens. Vrije handel en vrij verkeer gaven iedereen toegang tot de natie. Maar de formule bleef geheim, voor niemand toegankelijk. Buck had de oude heer niet eens gevraagd om de formule te onthullen, of iets te vertellen over de gecompliceerde veiligheidsmaatregelen waarmee zij tegen potentiële vijanden werd beschermd. Het feit alleen al dat Buck op een militaire basis verbleef, bewees hoe belangrijk die veiligheidsmaatregelen werden geacht. Het bewaard blijven van het geheim garandeerde de macht en de onafhankelijkheid van de staat Israël. Het land kende sinds het eerst in zijn geschiedenis rust. De ommuurde stad Jeruzalem was nog maar een symbool. Iedereen die de vrede had omhelsd, was er nu welkom. Oudere mensen geloofden dat God hen had beloofd en hen schadeloos gesteld voor eeuwen van vervolging.

Chaim Rosenzweig kreeg eerbewijzen uit de hele wereld, en werd in eigen land op handen gedragen. Wereldleiders ontvingen hem, en hij werd omgeven door een veiligheidsapparaat dat tot nog toe alleen aan staatshoofden voorbehouden was geweest. De leiders van het land waren niet achterlijk. Als Rosenzweig ontvoerd en gemarteld zou worden, kon hij het geheim onthullen waarmee andere staten een soortgelijke revolutie zouden beginnen.

Stel je voor wat de formule zou kunnen bewerkstelligen als zij, in aangepaste vorm, op de onafzienbare steppes van Rusland werd losgelaten! Misschien konden hele regio's ermee in cultuur gebracht worden, ook al waren ze een groot deel van het jaar met sneeuw bedekt. Het kon de sleutel zijn tot de wederopstanding van dat geweldige land.

Rusland was een broeierige reus met een kapotte economie en een achtergebleven technologische ontwikkeling. Het enige wat het land bezat was militaire macht, en elke euro die over was werd in de wapenindustrie gestoken. De overgang van de roebel naar de euro was verre van geruisloos verlopen. Het stroomlijnen van de financiële wereldmarkt naar drie valuta's was een proces van jaren geweest. Maar toen de verandering eenmaal was doorgevoerd, waren de meeste landen er gelukkig mee geweest. Heel Europa, met inbegrip van Rusland, gebruikte uitsluitend euro's. Azië, Afrika en het Midden-Oosten handelden in de yen; Noord- en Zuid-Amerika en Australië in dollars. Er was een plan om over te gaan op één wereldwijde munteenheid, maar de landen die met tegenzin één keer overstag waren gegaan, zetten zich schrap tegen een tweede verandering.

De Russen, gefrustreerd door hun onvermogen om mee te profiteren van Israël's voorspoed, waren vastbesloten om het Heilige Land in te nemen. Ze vielen het land midden in de nacht aan. De actie zou bekend worden als het Russische Pearl Harbor. Buck Williams zat voor het interview met Rosenzweig in Haifa toen het gebeurde. De Russen dirigeerden kruisraketten en kernbommenwerpers naar de regio. De aantallen vliegtuigen en kernkoppen maakten duidelijk dat zij uit waren op totale vernietiging.

Om te zeggen dat de Israël's overrompeld waren, had Cameron Williams geschreven, was net zoets als zeggen dat de Chinese muur lang was. Toen de Russische vliegtuigen op de Israëlische radarscher-

men waren verschenen, waren de toestellen al zowat op de plaats van bestemming. Het land vroeg wanhopig om steun van zijn naaste buurlanden en de Verenigde Staten, en eiste dat Rusland uitlegde waarom het zijn luchtruim schond. Tegen de tijd dat Israël en zijn bondgenoten iets van een verdediging op touw konden zetten, waren de Russen al in een meerderheid van honderd tegen één.

De totale destructie kon elk ogenblik beginnen. Het had geen zin om te onderhandelen, geen zin om aan te bieden dat de rijkdom zou kunnen worden gedeeld met de horden uit het noorden. Als de Russen alleen maar op intimidatie uit waren geweest, hadden ze het luchtruim niet met raketten gevuld. Vliegtuigen konden nog omkeren, maar raketten gingen gewoon voorgeprogrammeerd op hun doel af.

Dit was de grandioze actie die Israël op de knieën moest dwingen. Er was geen boodschap voor de slachtoffers. Het land kreeg geen uitleg waarom de armada zijn grenzen was overgestoken; Israël moest zichzelf verdedigen, in het volle besef dat de natie met de eerste inslagen van de kaart zou worden geveegd.

De sirenes loeiden, radio en televisie stuurden de reddeloze burgers naar de schamele schuilplekken die ze nog konden vinden. Israël begon aan de laatste verdedigingsactie uit zijn geschiedenis. De eerste batterij anti-raketgeschut trof doel, en de hemel lichtte op met oranje-gele vuurballen, een luttele tegenslag voor een Russisch offensief dat onstuitbaar was. Alle militaire leiders die van de toestand op de hoogte waren, verwachtten elk moment uit hun lijden verlost te worden, als de raketten de grond zouden raken.

Buck Williams zag wat er gebeurde in de militaire basis, en wist dat het einde nabij was. Er was geen ontsnappen mogelijk. Maar terwijl de nachthemel als bij klaarlichte dag oplichtte, en de verschrikkelijke, oorverdovende explosies doorgingen, bleef het op de grond rustig. Het gebouw schudde en kraakte en rommelde, maar werd niet geraakt.

Buiten smakten oorlogsvliegtuigen tegen de grond, die kraters sloegen en brandende wrakstukken in het rond smeten. Maar de communicatielijnen bleven open. Ook andere commandoposten werden niet getroffen. Er waren geen berichten over slachtoffers. Er was nog niets vernietigd.

Was dit een soort wrede grap? Uiteraard hadden de eerste Isra-

elische projectielen Russische gevechtsvliegtuigen neergehaald, en raketten zo hoog in de lucht opgeblazen dat ze op de grond alleen maar brandschade aanrichtten. Maar wat was er gebeurd met de rest van de Russische luchtmacht? Op de radar was te zien dat de Russen alle toestellen hadden ingezet die ze bezaten: duizenden vliegtuigen zwermde boven de dichtbevolkste steden.

Het oorverdovende lawaai ging door; de explosies waren zo verschrikkelijk dat doorgewinterde militairen hun handen voor het gezicht sloegen en krijsten van angst. Buck had altijd graag in de frontlinie willen zijn, maar zijn overlevingsinstinct was sterker dan zijn nieuwsgierigheid. Hij twijfelde er niet aan dat hij zou sterven, en de vreemdste gedachten joegen door zijn hoofd. Waarom was hij nooit getrouwd? Zou er iets van zijn lichaam overblijven, zodat zijn vader en zijn broer hem zouden kunnen identificeren? Bestond er een God? Was de dood het einde?

Hij kroop onder een bank, verbaasd dat hij behoefte had om te huilen. Dit was heel anders dan hij zich de oorlog had voorgesteld. Hij had altijd gedacht dat hij ergens op een veilig plekje zou meegluren naar wat er gebeurde. Dat hij het drama rustig zou kunnen volgen.

De holocaust was al een aantal minuten aan de gang toen Buck beseftte dat hij binnen net zo goed zou sterven als buiten. Het was geen bravoure; hij voelde alleen hoe uniek zijn positie was. Hij zou de enige op deze basis zijn die zou zien en weten waardoor hij zou sterven. Met slappe benen liep hij naar de uitgang. Niemand leek hem op te merken, niemand nam de moeite om hem te waarschuwen. Het was alsof iedereen zijn doodvonnis had gekregen.

Hij duwde de deur moeizaam open, tegen een laaiend vuur in, en moest zijn handen voor zijn ogen houden tegen de witte gloed van de vlammenzee. De hemel stond in brand. Boven het geraas van het vuur uit hoorde hij nog steeds vliegtuigen, zo nu en dan explodeerde er een raket en viel er een nieuwe vlammenregen naar beneden. Hij stond verstijfd van angst en verbazing terwijl de grote oorlogstoestellen naar de aarde scheerden, op de grond kapotsloegen en ontploften. Maar ze kwamen tussen de gebouwen en op lege straten terecht. Hoog in de atmosfeer vond een atoomexplosie plaats. Buck stond daar in de hitte, met gloeiend gezicht, zijn lichaam badend in het zweet. Wat gebeurde er hier?

Toen kwamen de ijsklompen en de hagelstenen, zo groot als golfballen, en Buck moest zijn hoofd met zijn leren jasje bedekken. De aarde schudde en rommelde, en hij viel op de grond. Hij lag met zijn gezicht in de ijskoude brokken en voelde de regen over zich heen spoelen. Opeens was het enige geluid dat hij hoorde het vuur in de hemel. Het werd zwakker naarmate het naar beneden zakte. Na een minuut of tien met donderend geweld geloeid te hebben, doofde de brand. Hier en daar lag alleen nog een vuurbal op de grond te flakkeren. Het schelle licht verdween even snel als het was gekomen. Er kwam een vreemde roerloze stilte over het land.

Rookwolken dreven weg op een zachte bries. De nachthemel kwam weer te voorschijn, blauwzwart, en de sterren straalden vredig, alsof er niets was gebeurd.

Buck liep terug naar het gebouw, met zijn modderige leren jack in zijn hand. De deurknop was nog steeds heet, en binnen zaten hooggeplaatste militairen te bibberen en te huilen. Uit de radio klonken berichten van Israëlische piloten. Ze hadden niet snel genoeg kunnen opstijgen om iets te doen, en konden alleen maar toezien hoe het Russische offensief zichzelf leek te vernietigen.

Wonderlijk genoeg was er in heel Israël niet één bericht over slachtoffers. Anders zou Buck geloven dat door één of ander geheimzinnig technisch defect de raketten en de vliegtuigen elkaar hadden vernietigd. Maar ooggetuigen spraken van een vuurstorm, samen met regen en hagel en een aardbeving, waardoor het hele aanvalslager te gronde was gericht.

Was er door goddelijke tussenkomst een meteorregen gevallen? Misschien. Maar hoe kon je dan verklaren hoe die honderdduizenden stukken brandend, verwrongen, gesmolten staal op Haifa, Jeruzalem, Tel Aviv, Jericho en zelfs op Betlehem waren neergekomen? Waardoor oeroude muren tegen de vlakke waren gesmeten, maar waardoor geen sterveling ook maar een schrammetje had opgelopen? Bij daglicht werd de omvang van de slachting duidelijk, en ook dat Rusland in het geheim een alliantie had gesloten met bepaalde landen in het Midden-Oosten, met name met Ethiopië en Libië.

Tussen de puinhopen vonden de Israëli's brandbaar materiaal dat bruikbaar was als brandstof, een voorraad voor meer dan zes jaar. Speciale commandotroepen vochten met buizerds en gieren om de lijken van de vijand. Ze wilden de lichamen te begraven vóór het

vlees van de botten was gevreten, om te voorkomen dat er besmettelijke ziektes zouden uitbreken.

Buck herinnerde het zich allemaal levendig, alsof het gisteren was gebeurd. Als hij er niet bij was geweest en het met eigen ogen had zien gebeuren, zou hij het niet geloofd hebben. En het bleek ondoenlijk om de lezers van *Global Weekly* van de ware toedracht te overtuigen.

Redacteuren en lezers hadden allemaal zo hun eigen verklaring voor de gebeurtenissen. Maar Buck gaf toe, zij het alleen tegenover zichzelf, dat hij op die dag in God was gaan geloven. Joodse geleerden wezen op Bijbelpassages waarin gesproken werd over hoe de vijanden van Israël door God met een vuurstorm, aardbeving, hagel en regen werden vernietigd. Buck was stomverbaasd toen hij Ezechiël 38 en 39 las. Over een machtige vijand die Israël vanuit het noorden binnenvalt met hulp van Perzië, Libië en Ethiopië. Sterker nog: de Schrift voorspelt dat het wapentuig als brandstof gebruikt zou worden, en dat de soldaten van de vijand door vogels zouden worden opgevreten, of in een gemeenschappelijk graf zouden worden begraven.

De christelijke vrienden van Buck wilden graag dat hij nu ook de volgende stap zou zetten, en christen werd, omdat hij er geestelijk duidelijk rijp voor was. Maar zo ver wilde hij niet gaan. Wel was hij sinds die nacht een ander mens geworden, een andere journalist ook. Voor hem was niets meer ondenkbaar.

Hoewel hij nog steeds niet wist of hij openlijke een stap moest zetten, voelde piloot Rayford Steele een onweerstaanbare drang om Hattie Durham nu meteen te zien. Hij maakte zijn veiligheidsgordel los en kneep in de schouder van zijn copiloot terwijl hij de cockpit uit liep. 'We staan op de automaat, Christopher,' zei hij, terwijl zijn jongere collega wakker werd en zijn koptelefoon opzette. 'Ik ga m'n ochtendwandelingetje maken.'

Christopher knipperde met zijn ogen en bevochtigde zijn lippen. 'Echt ochtend is het volgens mij nog niet, Ray.'

'Nog een uurtje of twee, denk ik. Ik ga toch maar eens kijken of er al iemand wakker is.'

‘Goed. Doe ze de groeten van Chris.’

Rayford gniffelde en knikte. Hij deed de cockpitdeur open en werd bijna ondersteboven gelopen door Hattie Durham.

‘Hola!’ zei hij. ‘Dat ging nog net goed.’

De eerste stewardess trok hem het gangpad in, maar er was geen hartstocht in haar aanraking. Haar vingers voelden als klauwen in zijn onderarm, en haar lichaam beefde in de duisternis.

‘Hattie?’

Ze duwde hem tegen de cockpit aan, haar gezicht dicht bij het zijne. Als ze niet overduidelijk ergens ontzettend van was geschrokken, had hij dit misschien prettig gevonden en zijn armen om haar heen geslagen. Haar knieën knikten, en toen ze begon te praten, klonk haar stem als een hese piep.

‘Er zijn mensen verdwenen,’ fluisterde ze moeizaam, waarbij ze haar gezicht tegen zijn borst aandrukte.

Hij pakte haar bij haar schouders beet en probeerde haar terug te duwen, maar ze sribbelde tegen. ‘Wat bedoel –?’

Nu barstte ze in snikken uit, en verloor de macht over haar lichaam. ‘Een hele hoop mensen, gewoon weg!’

‘Hattie, dit is een groot vliegtuig. Ze zijn naar de toiletten of –’

Ze trok zijn hoofd naar beneden, zodat ze in zijn oor kon fluisteren. Hoewel ze huilde, was het zonneklaar dat ze haar best deed om zich verstaanbaar te maken. ‘Ik heb overal gekeken. Ik zeg je, er zijn tientallen mensen verdwenen.’

‘Hattie, het is nog donker. We zullen –’

‘Ik ben niet gek! Ga dan zelf kijken! In het hele vliegtuig zijn mensen verdwenen.’

‘Het is een grap. Ze hebben zich verstoppt, om jou –’

‘Ray! Hun schoenen, hun sokken, hun kleren, alles is achtergebleven. Maar de mensen zijn weg!’

Hattie liet hem los en knielde jammerend neer in een hoek. Rayford wilde haar troosten, haar vragen mee te komen, of anders samen met Chris het toestel te doorzoeken. Maar bovenal wilde hij geloven dat Hattie niet goed bij haar hoofd was. Ze wist wel beter dan geintjes met hem uit te halen. Kennelijk geloofde ze echt dat die mensen waren verdwenen.

In zijn cockpit had hij zitten dagdromen. Sliep hij nu misschien? Hij beet hard op zijn onderlip en kreunde van de pijn. Hij was dus

klaarwakker. Hij stapte de eersteklas binnen, waar een oudere dame stomverbaasd in de prille waas van ochtendlicht zat, met de sweater en de broek van haar man in haar handen. ‘Wel heb ik ooit!’ zei ze. ‘Harold?’

Rayford liet zijn blik langs de stoelen gaan. De meeste passagiers sliepen nog, zoals de jongeman bij het raampje, met zijn laptop op zijn schoot. Maar er waren inderdaad verschillende stoelen leeg. Toen Rayfords ogen begonnen te wennen aan het zachte licht, liep hij vlug naar de trap. Hij ging op weg naar beneden, maar de oudere vrouw riep hem.

‘Meneer, mijn man is –’

Rayford legde een vinger op zijn lippen en fluisterde: ‘Ik weet het. We vinden hem wel. Ik ben zo terug.’

Wat een flauwekul, dacht hij terwijl hij naar beneden liep, met Hattie vlak achter zich aan. *We vinden hem wel?*

Hattie greep zijn schouder vast en hij hield zijn pas in. ‘Zal ik de cabineverlichting aandoen?’

‘Nee,’ fluisterde hij. ‘Hoe minder mensen het weten, hoe beter.’

Rayford wilde sterk zijn, de antwoorden klaar hebben, een voorbeeld zijn voor zijn bemanning, voor Hattie. Maar toen hij de benedenverdieping bereikte, wist hij dat de rest van de vlucht een chaos zou worden. Hij voelde zich net zo bang als iedereen. Zijn ogen vlogen over de stoelen, en hij raakte bijna in paniek. Hij deed een stap terug, achter een scherm waar de passagiers hem niet zouden zien, en sloeg zichzelf hard op een wang.

Dit was geen grap, geen truc, geen droom. Er was iets helemaal mis en hij zat er midden in. Hij moest zich beheersen, want er zou al genoeg verwarring en paniek zijn zonder dat hij het hoofd verloor. Hij was hier op geen enkele manier op voorbereid, en iedereen zou naar hem kijken voor een antwoord. Maar wat moest hij zeggen? Wat kon hij doen?

De ene na de andere passagier slaakte een kreet, bij de ontdekking dat er een medepassagier was verdwenen, maar dat de kleren waren achtergebleven. Ze riepen, schreeuwden, ze sprongen van hun stoelen. Hattie greep Rayford van achteren vast en sloeg haar armen zo stevig om zijn borst dat hij nauwelijks lucht meer kreeg. ‘Rayford, wat is dit?’

Hij maakte zich los uit haar omhelzing en keek haar recht aan.

‘Hattie, luister. Ik weet niet méér dan jij. Maar we moeten die mensen kalmeren en zien dat we dit toestel aan de grond krijgen. Ik zal een aankondiging doen. Jij en je mensen moeten zorgen dat de passagiers in hun stoelen blijven. Goed?’

Ze knikte, maar ze zag er niet bepaald goed uit. Hij schoof langs haar heen en haastte zich terug naar de cockpit; achter zich hoorde hij haar schreeuwen. *Ja, zó kalmeer je passagiers*, dacht hij, terwijl hij zich met een ruk omdraaide. Hij zag hoe Hattie op haar knieën in het gangpad zat. Ze had een blazer in haar handen, met het hemd en de stropdas nog op hun plaats. Een broek lag aan haar voeten. Buiten zinnen van angst hield ze de blazer omhoog naar het zwakke lamplicht en las het naamkaartje. ‘Tony!’ jammerde ze. ‘Tony is weg!’

Rayford griste haar de kleren uit handen en smet ze achter het scherm. Hij trok Hattie overeind en sleurde haar mee, uit het zicht van de passagiers. ‘Hattie, het duurt nog een paar uur voor we landen. Ik kan niet een vliegtuig vol hysterische passagiers gebruiken. Ik ga een aankondiging doen, maar jij moet je professioneel gedragen. Hoor je me?’

Ze knikte, met lege ogen. Hij dwong haar hem aan te kijken. ‘Zul je je werk doen?’ vroeg hij dringend.

Opnieuw knikte ze. ‘Rayford, gaan we sterven?’

‘Nee,’ zei hij. ‘Dat gaan we niet.’

Maar zo zeker was hij daar niet van. Hoe kon hij iets zeker weten? Hij had liever met brand in een motor te maken gehad, of met een ongecontroleerde vrije val. Een crash op volle zee moest beter zijn dan dit. Hoe kon hij de mensen rustig houden in zo’n nachtmerrie?

Inmiddels deed het niet aansteken van de cabineverlichting meer kwaad dan goed, en hij was blij dat hij Hattie ten minste één duidelijke opdracht kon geven. ‘Ik weet niet wat ik ga zeggen,’ zei hij, ‘maar doe het licht aan, zodat we een precies beeld krijgen van wie verdwenen is en wie is achtergebleven. En breng dan een stel van die passagiersformulieren.’

‘Waarom dat?’

‘Doe het nou maar. Zorg dat je ze paraat hebt.’

Rayford wist niet of hij er goed aan deed om de passagiers en de bemanning aan Hattie over te laten. Hij rende de trap op en kreeg een andere stewardess in het vizier, die krijsend door het gangpad liep. De arme Christopher in de cockpit was zo langzamerhand de

enige in het toestel die niet wist wat er aan de hand was. Wat erger was: Rayford had tegenover Hattie toegegeven dat hij net zo min wist wat er gebeurde als zij.

Maar de verschrikkelijke waarheid was dat hij het wel degelijk wist. Irene had gelijk gehad. Hij was, samen met de meeste passagiers, achtergelaten.